

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3204/2565

พนักงานอัยการจังหวัดกาญจนบุรี โจทก์ นาย อ.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 มาตรา 82, พ.ร.บ.ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 มาตรา 4, พ.ร.บ.ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 มาตรา 5, พ.ร.บ.ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 มาตรา 6, พ.ร.บ.ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 มาตรา 53, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 4, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 6, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 8, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 15, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 27, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 28, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 31, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 69, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 70, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 76, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์มี ส. และ ม. เจ้าหน้าที่ลิขสิทธิ์ของผู้เสียหาย ยืนยันว่าร้าน บ. ซึ่งเป็นร้านคาราโอเกะมีการให้บริการร้องคาราโอเกะเป็นห้องส่วนตัว ในห้องดังกล่าวมีอุปกรณ์สำหรับร้องเพลงคาราโอเกะ ได้แก่ จอโทรทัศน์ เครื่องคอมพิวเตอร์พร้อมซีพียู แป้นพิมพ์ ลำโพง ไมโครโฟน ซึ่งสอดคล้องกับภาพถ่าย โดยในภาพถ่ายยังปรากฏหน้าจอโทรทัศน์ที่มีชื่อเพลง มิวสิควิดีโอคาราโอเกะเพลง และเนื้อเพลง และสอดคล้องกับภาพเคลื่อนไหวพร้อมเสียงที่บันทึกในแผ่นดีวีดี ซึ่งมีภาพพนักงานจำเลยกำลังช่วยแกะสายไมโครโฟนให้แก่ ส. และ ม. เพื่อร้องเพลงคาราโอเกะ บนจอโทรทัศน์ก็ปรากฏภาพเคลื่อนไหวเป็นมิวสิควิดีโอคาราโอเกะด้วย โดยไม่ปรากฏว่าพนักงานจำเลยพักท้วงว่า มิวสิควิดีโอคาราโอเกะที่ ส. และ ม. กำลังร้องอยู่นั้นไม่ใช่มิวสิควิดีโอคาราโอเกะของร้านแต่อย่างใด ดังนี้ จึงเชื่อได้ว่า ร้าน บ. ของจำเลยมีการให้บริการร้องเพลงคาราโอเกะ โดยจัดให้มีเครื่องมือหรืออุปกรณ์ตลอดจนสิ่งอำนวยความสะดวกในการฉาย เล่น หรือดูวีดิทัศน์ ซึ่งเป็นภาพที่เคลื่อนไหวได้อย่างต่อเนื่องในลักษณะคาราโอเกะที่มีภาพประกอบ อันเป็นการประกอบกิจการร้านวีดิทัศน์ตามคำนิยามของคำว่า "ร้านวีดิทัศน์" ตาม พ.ร.บ. ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 จำเลยจึงประกอบกิจการวีดิทัศน์โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทนโดยไม่ได้รับใบอนุญาต มีความผิดตาม พ.ร.บ. ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 มาตรา 82 ประกอบมาตรา 53

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 มาตรา 4, 5, 6, 53, 82 พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 4, 6, 8, 15, 27, 28, 31, 69, 70, 76 และจ่ายเงินค่าปรับที่จำเลยชำระตามคำพิพากษาในความผิดฐานละเมิดลิขสิทธิ์ให้แก่ผู้เสียหายซึ่งเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์เป็นจำนวนกึ่งหนึ่ง จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 69 วรรคสอง ประกอบมาตรา 27 (2), 28 (2) พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 มาตรา 82 ประกอบมาตรา 53 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานละเมิดลิขสิทธิ์เพื่อการค้า ปรับ 100,000 บาท ฐานประกอบกิจการร้านวีดิทัศน์โดยไม่ได้รับใบอนุญาต ปรับ 100,000 บาท รวมปรับ 200,000 บาท ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ให้จ่ายค่าปรับที่จำเลยชำระใน

ความผิดฐานละเมิดลิขสิทธิ์แก่ผู้เสียหายซึ่งเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์เป็นจำนวนกึ่งหนึ่ง จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษพิพากษากลับ ให้ยกฟ้อง โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดี ทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่โจทก์และจำเลยไม่ได้แย้ง กันในชั้นฎีการับฟังได้ว่า บริษัท ร. ผู้เสียหาย เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์งานดนตรีกรรม ทั้งคำร้องและ ทำนอง งานสิ่งบันทึกเสียง และโสตทัศนวัสดุ เพลงคนกับหมา คิดถึงบ้าน จ.ร.อ.คอย ตั้งเก น้ำตาหอยตาก ฝนจางนางหาย นาแล้ง บ่อสร้างกางจ้อง ปักขี้ไต้บ้านเรา สาวมอเตอร์ไซค์ และ อับดุลเลาะห์ จำเลยเป็นเจ้าของร้านบ้านกลางฟาร์ม เมื่อวันที่ 22 พฤศจิกายน 2560 นายสิทธิชัย นายมานพ และนายณฤติพนังงานของผู้เสียหาย เข้าไปใช้บริการที่ร้านบ้านกลางฟาร์ม ต่อมาวันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2561 นายมานพ ผู้รับมอบอำนาจผู้เสียหาย เข้าร้องทุกข์ต่อร้อยตำรวจเอกชัยรัตน์ พนักงานสอบสวน ว่ามีการละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายที่ร้านบ้านกลางฟาร์ม พนักงานสอบสวน แจ้งข้อหาแก่จำเลยว่า จำเลยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นเพื่อการค้า และจัดตั้งหรือประกอบกิจการร้าน วิดีทัศน์โดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำเลยให้การปฏิเสธ จำเลยไม่ได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการร้าน วิดีทัศน์ สำหรับความผิดฐานละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นเพื่อการค้า ศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษ พิพากษายกฟ้อง โจทก์และจำเลยไม่ฎีกา จึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษ คดี มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ประการเดียวว่า จำเลยกระทำความผิดฐานจัดตั้งหรือ ประกอบกิจการร้านวิดีโอทัศน์โดยไม่ได้รับใบอนุญาตหรือไม่ เห็นว่า โจทก์มีนายสิทธิชัยและนาย มานพ เจ้าหน้าที่ลิขสิทธิ์ของผู้เสียหาย เบิกความยืนยันว่า เมื่อวันที่ 22 พฤศจิกายน 2560 เวลา 13.50 นาฬิกา นายสิทธิชัยและนายมานพเดินทางไปที่ร้านบ้านกลางฟาร์มซึ่งเป็นร้านคาราโอเกะ มีให้บริการร้องคาราโอเกะเป็นห้องส่วนตัว ในห้องดังกล่าวมีอุปกรณ์สำหรับร้องเพลงคาราโอเกะ ได้แก่ จอโทรทัศน์ เครื่องคอมพิวเตอร์พร้อมซีพียู แป้นพิมพ์ ลำโพง ไมโครโฟน ซึ่งสอดคล้องกับ ภาพถ่าย ที่แสดงให้เห็นถึงจอโทรทัศน์ เครื่องซีพียู แป้นพิมพ์ และอุปกรณ์ร้องเพลงคาราโอเกะ ที่ ถูกจัดสำหรับให้บริการลูกค้า โดยนางสาวเบญญาภาคนรักของจำเลย ก็เบิกความรับว่าภาพถ่าย เป็นภาพถ่ายในร้านบ้านกลางฟาร์มจริง ทั้งนี้ ยังปรากฏหน้าจอโทรทัศน์ที่มีชื่อเพลง มิวสิควิดีโอ คาราโอเกะเพลง และเนื้อเพลง อันสอดคล้องกับภาพเคลื่อนไหวพร้อมเสียงที่บันทึกในแผ่นดีวีดี ซึ่ง มีภาพพนักงานจำเลยขณะกำลังช่วยแกะสายไมโครโฟนให้แก่ นายสิทธิชัยและนายมานพเพื่อ ร้องเพลงคาราโอเกะ บนจอโทรทัศน์ก็ปรากฏภาพเคลื่อนไหวเป็นมิวสิควิดีโอคาราโอเกะด้วย โดย ไม่ปรากฏว่าพนักงานจำเลยทักท้วงว่ามิวสิควิดีโอคาราโอเกะที่นายสิทธิชัยและนายมานพกำลัง ร้องอยู่นั้นไม่ใช่มิวสิควิดีโอคาราโอเกะที่ร้านให้บริการแต่อย่างใด ดังนี้ กรณีจึงเชื่อได้ว่าร้านบ้าน กลางฟาร์มของจำเลย มีการให้บริการร้องเพลงคาราโอเกะ โดยจัดให้มีเครื่องมือ หรืออุปกรณ์ ตลอดจนสิ่งอำนวยความสะดวกในการฉายเล่นหรือดูวิดีโอทัศน์ ซึ่งเป็นภาพที่เคลื่อนไหวได้อย่างต่อ เนื่องในลักษณะคาราโอเกะที่มีภาพประกอบ อันเป็นการประกอบกิจการร้านวิดีโอทัศน์ตามนิยามของ คำว่า "ร้านวิดีโอทัศน์" ตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวิดีโอ พ.ศ. 2551 ส่วนที่จำเลยต่อสู้ว่า เครื่องคาราโอเกะของจำเลยมีเพียงเสียงดนตรีและตัวหนังสือว๊ิงนั้นเป็นเพียงการเบิกความลอย ๆ ไม่มีน้ำหนักน่าเชื่อถือ เมื่อร้านของจำเลยไม่เคยขอใบอนุญาตประกอบกิจการวิดีโอทัศน์ คดีจึง รับฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่า จำเลยประกอบกิจการร้านวิดีโอทัศน์โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้ รับประโยชน์ตอบแทนโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ที่ศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษพิพากษายกฟ้องใน ความผิดฐานจัดตั้งหรือประกอบกิจการวิดีโอทัศน์โดยไม่ได้รับใบอนุญาตนั้น ศาลฎีกาแผนกคดี ทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้นพิพากษาแก้

เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 มาตรา 82 ประกอบมาตรา 53ฐานประกอบกิจการร้านวีดิทัศน์โดยไม่ได้รับใบอนุญาต ปรับ 100,000 บาท ไม่ชำระค่าปรับ ให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์คดีชำนัญพิเศษ

องค์คณะ

สิทธิโชติ อินทวิเศษ · ภัทรศักดิ์ วรรณแสง · ณรงค์ กลั่นวารินทร์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3204/2565>